

המכתבים של ואלרי צ'אסטוב

כתב אדוורד אוספנסקי
צייר טאר-אראקלין

חורף היה כבר עמוק בכפר טרויאצקו. שלג כיסה את האדמה גבוה, אפשר היה כמעט לשוט בו בסירה. בין הבתים נחפרו שבילים, מעברים עמוקים, דומים לחפירות בשדה הקרב. רק מהבית הקיצוני של טטיאנה סימונובה לא נראה כל שביל מפונה משלג, לא לשכנים, לא לבאר ולא ליער.

ואלרקה צ'סטוב שם לב לכך מיד כשירד מהאוטובוס. "אולי נפטרה?"

ואלרקה הוא בן עשרים. הוא נולד וגדל בכפר הזה, אך עכשיו חי עם הוריו בעיר.

כשרק ניכנס לבית שאל את דודתו לידיה.

"מה קרה? טאניה סימונובה לא חיה? או אולי נסעה לבנה?"

"היא לא נסעה לשום מקום" ענתה הדודה "יושבת

לבדה בבית. לא רוצה לדבר עם אף אחד, היא רבה עם כל הכפר. אפילו אל אבדוקיה פאבלובנה לא הולכת

למרות שחיה באותו הבית."
"ולמה היא כה מרוגזת?"

"מי יודע. היא תמיד הייתה מוזרה כזו. ומה זה איכפת לך?"

אבל לואלרקה כן איכפת. הוא מכיר ואוהב את כל אנשי הכפר. ולא מוצא חן בעיניו כשהם רבים, מתקוטטים או חולים.

כשהוא יגדל, ירצה בוודאי לנהל את כל הקולחוז העלוב הזה. יעשה מנהל ראשי ויעשה את הכפר לעשיר שבסביבה.

ועכשיו החליט ואלרקה לפייס את טטיאנה סימונובה עם המשפחה שלה ובמיוחד עם הידידה שלה אבדוקיה פאבלובנה. אבל תחילה הוא הלך לדואר כדי אצל אנאסטסיה אלקסנדרובנה לשמוע את חדשות הכפר. אצל מי פרה המליטה, מי קנה מכונת דיש ולמי העלו את הגמלה בעשרה רובל.

וקרה כך שטטיאנה סימונובנה, הגמלאית הידועה של הכפר, נמצאה אישית בדואר וחיכתה לקבלת הגמלה שלה. היא לא דיברה עם אף אחד, לא הסתכלה על אף אחד, והכעס שלה קרן ממנה לכל הכיוונים.

היא עטפה את עצמה בשני צעיפים צלובים על חזה כמו

ומשכנעת אותו בצדקתה.
"טטיאנה סימונובנה, הרי לא מוכרחים לדבר. בואי
ואנחנו יחד נכין מכתב."
"אין לך מה לעשות יותר טוב? כתוב."

בלי לחכות ואלרקה הוציא מארון הדואר גליון ניר
מכתבים, לקח ביד עפרון הקשור לשולחן בחוט, והתחיל
לכתוב.
"אבדוקיה פאבלובנה יקרה!"

חגורות תחמושת של מקלע כבד, ולא נראה שרצתה
להתפייס. והדוורית אנאסטסיה אלקסנדרובנה לא
הייתה שם.
"טטיאנה סימונובנה" מיד התחיל לדבר ואלרקה "למה
העלבת את דודה אבדוקיה פאבלובנה?"
טטיאנה סימונובנה ממש קפצה על השרפרף שלה.
"מה אתך? את מי העלבתי?"
"את דודה אבדוקיה פאבלובנה. על תכעסו זו על זו.
תתפייסו."
"אמרתי שהיא רמאית. היא יודעת. אמרה שהגברים
שלנו לקחו את ידיות של גלגל הבאר."
"וזה הכל?"
"בשבילך זה הכל. והגברים שלנו לא גנבים. אין להם
צורך בידיות אלה. אמרתי לה 'את מכירה את הגברים
שלנו. הם לא ייקחו דבר שלא שלהם. לא צריך להשמיץ
אותם!"
"טטיאנה סימונובנה, אני אעשה שלום ביניכן."
"נו, הנה נמצא איש שלום! אני לא מוכנה לדבר אתה."
המילים של טטיאנה סימונובנה נשמעו חמורים, אבל
אפשר היה להרגיש שהכעס הגדול כבר עבר. אילו
הייתה באמת כועסת, הייתה מסבירה לואלרקה

הוא הביט על טטיאנה סימונובנה ושאל "נכון?"
"איזו אבדוקיה פאבלובנה? הרי היא צ'סטובה" אמרה
הזקנה.

"אבגניה פאבלובנה צ'סטובה היקרה" תיקן ואלרקה
"קיללתי אתך מרוב טפשותי."

"נכון לכתוב כך?"

"נכון" הסכימה טטיאנה סימונובנה.

"יותר לא אעשה זאת" המשיך ואלרקה.

"איך זה - לא אעשה יותר" התחילה הזקנה "לפעמים

אני מתעצבנת ואומרת אפילו דברים יותר גרועים!"

"כלומר" המשיך ואלרקה "קיללתי אתך מרוב טפשותי...

ועוד אמשיך'. נכון כך?"

"נכון" הסכימה טטיאנה סימונובנה.

"ומה עוד לכתוב?"

"אינני יודעת. אתה יודע לכתוב, אז כתוב."

"אם לא יודעים מה לכתוב, אזי כותבים על מזג האוויר"

אמר ואלרקה.

"אז כתוב על מזג האוויר."

כשרק התחיל לכתוב על מזג האוויר, נפתחה דלת בית

הדואר ונכנסה אבדוקיה פאבלובנה בעצמה. גם היא

עטופה בצעיפים מצולבים כמו של מקלעים כבדים, אבל

שונה מטטיאנה סימונובנה, כי קטנה מאוד ורזה יותר.
אחרי סנזור של השלג עיניה התרגלו לאט לחושך וכשרק
ראתה את טטיאנה סימונובנה הסתובבה והתחילה
לברוח.

ואלרקה תפס אותה ליד הדלת, חיבק והחזיר לחדר.

"שבי אבדוקיה פאבלובנה. אנו כותבים לך מכתב."

הוא הושיב אותה על שרפרף שני, מה שיותר רחוק

מטטיאנה סימונובנה והמשיך בעבודתו.

"אבדוקיה פאבלובנה היקרה, מזג האוויר אצלנו יפה.

ממש מתאים לסקי."

"איזה סקי!" התערבה אבדוקיה פאבלובנה "כשכאן

כבר שלושה שבועות סופת השלג."

"איפה סופת שלג!" ענתה טטיאנה סימונובנה "איפה

סופת שלג שלך. היא כבר נגמרה מזמן. פתחי את

עינייך!"

"אבדוקיה פאבלובנה, אבדוקיה פאבלובנה" קרא

ואלרקה אל הזקנה שרק עכשיו הגיעה "תמתיני, אל

תתערבי. כשנתחיל לכתוב תשובה, נכתוב על מזג

האוויר שלך. בסדר?"

היא הסכימה והשתתקה.

"נו, אז מה עוד לכתוב?" שאל ואלרקה.

"מה, מה? בעצמך אתה יודע מה."

"אכתוב על התרנגולות" אמר ואלרקה.

"כתוב על תרנגולות" הסכימה טטיאנה סימונובנה.

"תרנגולות שלי בריאות" כותב ומדבר ואלרקה "מטילות למרות החורף."

"איך מטילות" אמרה טטיאנה סימונובנה "הרי אצלי לא נשארו בכלל תרנגולות! את האחרונה תפס נץ בקיץ."

ואלרקה מיד ממשיך "אבל תרנגולות לא נשארו אצלי בכלל. את האחרונה נץ לקח בקיץ. נכון כן?"

"נכון" מסכימה טטיאנה סימונובנה.

הזקנות שותקות ורק נאנחות על השרפרפים שלהן.

"על מה עוד לכתוב?" שואל ואלרקה.

"איך אוכל לדעת" עונה טטיאנה סימונובנה.

"אולי על בריאות?"

"כתוב על בריאות."

ואלרקה מנתיב לעצמו ורושם "בריאות שלי בריאה. שום

דבר לא כואב. וגם החום רגיל, 36.6."

"מה? לא כואב? הגב שלי שבור, רק לצעוק! ואין מי

שישים לי אספלנית חרדל! ולחץ גבוה. כל הזמן לוחץ."

וואלרקה מיד ממשיך "שום דבר לא כואב. רק לחץ

גבוה, כל הזמן לוחץ. ואין מי שישים לי אספלנית חרדל."

"אצל אנאסטסיה אלקסנדרובנה גם הירך" מוסיפה בשקט אבדוקיה פאבלובנה, רק כדי לעשות משהו.

"כן אצלה הירך, רק בגלל

שהיא בורחת מהעבודה. כולן

יושבות אצל אולגה

פבלובסקה ומשחקות

קלפים" אומרת טטיאנה

סימונובנה "מצאת על מי

לרחם! לדואר היא באה פעם

בשבוע ומשכורת מקבלת

מלאה!"

אבדוקיה פאבלובנה שמעה

את הדברים ושוב רצתה

לברוח, אבל ואלרקה תפס

אותה בסודר ובכוח החזיר

למקומה.

"טטיאנה סימונובנה" אומר

ואלרקה "הרי אתן חודש

ימים לא נתראיתן. אולי היו אצלך אירועים שמחים

כלשהם?"

"איזה אירועים?"

"אולי קיבלת חבילת ספרים, או אורחים באו?"
"לא באו שום אורחים. רק עכברוש התנהל אצלי."
"אולי משהו שמח?" שואל ואלרקה "מתי ראית
העכברוש? האם אין לך מה עוד לספר לשכנה היקרה
שלך, אבדוקיה פאבלובנה?"
"זה הכל!" עונה טטיאנה סימונובנה "מספיק."
"אז זהו" אומר הדיפלומט הצעיר "כנראה מספיק. גם כך
מסרת לה אי-אלה חדשות."
הוא התכופף מעל הדלפק ולקח עוד גיליון ניר מכתבים.
הדוורית אנאסטסיה אלקסנדרובנה עדיין לא הגיעה.
כנראה היא באמת עסוקה בדברים אחרים.
"אבדוקיה פאבלובנה, נכתוב עכשיו תשובה. עכשיו
תכתיבי את."
"ומה להכתיב?" שואלת אבדוקיה פאבלובנה.
"איזה מזג אוויר אצל."
"בעצמך אתה רואה איזה מזג אוויר. שום מזג אוויר, רק
סופת שלג."
"וכך גם אכתוב" אומר ואלרקה.
"טטיאנה סימונובנה היקרה, אין אצלנו מזג אוויר, רק
סופת שלג. זה נכון?"
"נכון" עונה אבדוקיה פאבלובנה.

"אוי" אומר ואלרקה "הניר הזה שלקחתי הוא לברכות.
כלומר צריך לברך את הנמען."
"במה?" שואלת אבדוקיה פאבלובנה.
"במה שתרצי. אולי לאחל מזג אוויר יפה."
"אז תברך במזג האוויר."
"אין אצלנו מזג אוויר, רק סופת שלג. בזה אני מברכת
אותך. כך נכון?"
"אתה כותב, אז אתה יודע" בדיפלומטיה עונה אבדוקיה
פאבלובנה.
וטטיאנה סימונובנה מקשיבה, כאילו לא על מזג האוויר
שלה מדובר.
"תספרי מה את קוראת עכשיו. איזו ספרות אומנותית."
"אני זקנה מדי כדי לקרוא זאת. מספיק קראתי. אני
שומעת רדיו."
"אז כך נכתוב" אומר ואלרקה "חברתי הטובה והיקרה
טטיאנה סימונובנה. את באה אלי רק לעתים רחוקות..
היא באה לעתים רחוקות?"
"בכלל לא באה."
"את מבקרת אצלי לעתים רחוקות, כל כך רחוקות שאת
בכלל לא באה. ואני כל הזמן שומעת רדיו ורואה
טלוויזיה."

"אז סבתות, נסיים עכשיו."

ואלרקה שוב התכופף מעל הדלפק, הוציא מהמדפים שתי מעטפות, כתב כתובות ואמר "זה הכל. מאחר שאין דוורית, אחלק את הדואר בעצמי. ואתן אל תשתהו כאן יותר מדי זמן. מכתבים מחכים לכן בבית.

הוא שם על שולחן של אנאסטסיה אלקסנדרובנה עשרים קופייקות עבור המעטפות ויצא מבית הדואר לרחוב.

היה יום בהיר-בהיר, לבן-לבן וקר.

"איזה טלוויזיה אצלך?"

"אין בכלל" עונה אבדוקיה פאבלובנה.

"למרות שאצלי אין בכלל טלוויזיה" ממשיך ואלרקה "אז בואי אלי עם הטלוויזיה שלך. נכון כך?"

"ואיפה היא?" שואלת טטיאנה סימונובנה "הטלוויזיה

שלך? הרי הגיס שלך, אנטון, הביא אחת מהעיר."

"כן אנטון הביא וגם גלקה בת אחותי הביאה, אבל לא

קולטים כאן. חלש מאוד. כנראה צריך אנטנה גבוה

מאוד."

ואלרקה רואה שנוצר כבר קשר בין הזקנות וצריך

להוביל את המעשה לסיום.

"טטיאנה סימונובנה היקרה, אני מתגעגעת אליך מאוד.

את זוכרת שבשנות המלחמה הקשים התחלקנו בסוכר

האחרון? תביאי כיסני צימוקים ובואי לבקר אצלי. בשעה

שש... טוב?"

"למה" אומרת אבדוקיה פאבלובנה "ולשם מה כיסנים?

רק בואי כך סתם."

"אין צורך בכיסנים... כתב המנהל הצעיר "אתן אותם

לואלרקה. הוא בחור טוב. נכון כך?"

"נכון" מסכימה אבדוקיה פאבלובנה "הכל על הצד

הטוב."